Brangusis L.,
Jau vakaras ir oras šiltas
sumišęs su egzotiškais kvapais,
šventykloj skambina varpais.
O medžiuose – povai, beždžionės
prieš naktį miegui kuistosi.
Tu klausei, iš kur rašau tau.
Aš - nuostabiausioje kelionėje,
kurią tik sau gali įsivaizduot, didžiausiam nuotyky,
jis paglemžė mane ir nori dar daugiau.
Žemėlapiai man – tūkstantmetės knygos,
o viltis mana
sena kaip siela.

Aš ieškau Jo, su tūkstančiais vardų.
Praeiviai sako: mano siekiai neprotingi.
Jie naivūs, net išdidūs. Aš turiu sutikti.
Kartais aš manau, jie teisūs.
Tada verkiu iš nevilties parkritęs
lovoj.
Ar kada pasieksiu savo tikslą?

Jei sąžiningai, neturiu įrodymų - tikrai,
jokių garantijų – bet keista,
entuziazmas ir tikėjimas - draugai,
nors niekuomet neišgirdau Jo balso -
bent jau ne taip, kad užrašyt galėčiau.
Vis gi, kai šaukiu Jo vardą, man rodos Jis šalia.
Kai siūlau Jam ką nors, Jis atsiliepia,
giliai įkvėpdamas vidinį džiaugsmą.
Ir atsiminus Jį, iškart nelieka
nerimo širdy.

Nors iš tiesų nesu Jo matęs, bet atrodo

Atstumas iki jo – tiktai malda.
Retom akimirkom, kai reikia slėpti veidą,
jausmai užplūsta, nebūti lyg tol,
ir ašaros akis užlieja.
Jau išprotėjau?
(o tai būt gerai!)

Kodėl rašau tau visa tai?
Nes noriu, kad linkėtum man sėkmės.
Atleisk, jei įžeidžiau kada.
Ir jei gali, nubrauk skolas.
Galvok apie mane kaip apie tą, kitam krante
gyvenimo, nes pasiekiau jau tašką
kai nebegrįžtama. Kelionė pagrobė mane.